

... idővel elmúlik

Mi múlik el, mi marad? – Minek kell elmúlnia? Mit tartunk meg, mi maradjon meg?

Legtöbben ismerünk olyan pillanatokot, amikor elgondolkodtunk: Mindig is így lehetett volna, vagy maradhatott volna így, amíg csak lehet.

"Maradj még egy kicsit! Olyan szép vagy!" - mondja Faust a híres darabban egy ilyen érzésről, amit azonban saját maga számára kizár; hiszen hajszolt ember volt.

Péter, Jakab és János másként viselkedik, amikor megtapasztalhatják Jézus színeváltozását, és Péter kényelmesen sugallja: Itt maradhatnánk, építhetnénk nektek három sátrat, és megörökíthetnénk a pillanatot, vagy legalábbis meghosszabbíthatnánk. --- Nagyon is érthető - még akkor is, ha a kívánság nem teljesül, és rögtön következik a hegyről való leereszkedés.

Létezik ennek az ellenkezője is: olyan helyzetek, amikor szeretnénk: Bárcsak már vége lenne. Talán még imádkozunk is: Hadd múljon el gyorsan.

Minden, ami nem Istenben és nem érte van, idővel elmúlik. Milyen helyzetben fogalmazta meg Ward Mária ezt a mondatot?

Ez 1627. november 24-án Bécsben történt. A müncheni alapítás után minden nagyon gyorsan zajlott. A császár Bécsben, vagy inkább a császárné, szintén akart egy leányiskolát. Bár nem volt elég a személyzet, és egyesek óvtak tőle, Mária úgy döntött, hogy egy éven belül megalapítja a második iskolát. A dolgok jól mentek, egészen addig, amíg egy héttel a fenti időpont előtt egy püspöki küldöttség látogatóba nem jött. Viszonylag barátságos volt, de az utolsó kérdés az volt, hogy miért nem kérték engedélyt a helyi püspöktől. Őszintén válaszolt, hogy a császárra bízták magukat, ahogy Münchenben is a választófejedelemre bízták magukat. Lehetséges, hogy ebből hamarosan problémák fognak kialakulni.

De szeretett társnőjének, Winefridnek írt levelében Mária elsősorban az aggodalmaira összpontosít. Egy nápolyi jezsuita ellenállást tanúsít. Elintézte, hogy néhány fiatal nő, aki már beiratkozott, mégsem akar csatlakozni a közösséghez. Ezt írja: "*M. atya és még néhányan megakadályozzák ezt a boldogságot, amíg Isten megengedi. De minden, ami nem benne és érte van, idővel elmúlik.*"

Mary Wardnak voltak kívánságai és voltak félelmei. Minden előjött. De volt valami nagyobb távlata is. Ez a távlat relativizálta az általa felvetett problémákat. Segített szétválasztani a fontos dolgokat a mellékesektől. Mindent egy nagyobb összefüggésbe helyezett, amely nem volt világosan látható, de sejthető és hihető volt.

Bizonyos értelemben Gamáriel tanácsát követte az Apostolok Cselekedeteiben: "Engedjétek el ezeket az embereket, mert ha ez a szándék vagy ez a munka emberektől való, akkor elpusztul; de ha Istentől való, akkor nem pusztíthatjátok el őket."

Mária arra is utalt, hogyan lehet felismerni, hogy valami végül is tartós lehet-e.

Ami Istenben van: a teremtett világ szépsége és rendje, és a cél, amiért teremtettünk: szeretni.

Ami Istenért van: a mi kis törekvésünk Isten országának építésére, amikor Istenért tevékenykedünk és az Ő érdekében cselekszünk.

Érdeemes elgondolkodni ezen:

Változik-e valami, ha az egész életemet vagy a jelenlegi helyzetemet ebbe a nagyobb távlatba helyezem?

Azokra a pillanatokra gondolok az életemben, amelyekről elhiszem, hogy Istenben és Istenért voltak és vannak.

... idővel elmúlik